

pisy cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. zejména i předpis jeho § 16 o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu za podmínek v témže § stanovených, jde-li totiž o zřejmý rozpor se zákonem nebo se spisy, neb o zmatečnost. V projednávaném případě vytýká dovolací stížnost napadenému rozhodnutí právem zřejmý rozpor se zákonem, pokud jde o právní názor rekursního soudu, že jde tu o případ § 307 ex. ř., podle něhož stěžovatelka měla dlužné peníze složit u soudu exekučního. Názor ten by byl podle doslovu tohoto § snad správný, kdyby šlo, jak tam předpokládáno, o pohledávku, která byla přikázána k vybrání nebo na místě placení. Avšak o takový případ podle doslovu stěžovatelčiny žádosti nejde. Ani napadené usnesení samo toho neuvádí. Není tudíž zamítnutí žádosti z důvodu jím upotřebeného správným. Pravdu má napadené usnesení ovšem v tom, že neobstojí ani důvod, ze kterého soud první stolice žádost zamítl, že totiž stěžovatelka není oprávněna dluh na soudě složit, protože pohledávka proti ní byla exekučně zabavena a stěžovatelce jako poddlužnici bylo zakázáno, se zabavenou pohledávkou jakkoli nakládati. Zákaz ten se netýká složení dluhu na soudě. Nelzeť na poddlužníku, jenž svému věřiteli — povinnému — pro soudní zákaz již nesmí platiti, a vymáhajícímu věřiteli, kterému zabavená pohledávka, jak tuto, ještě nebyla přikázána, platiti ještě nemůže, spravedlivě žádati, by čekal, až jak exekuční řízení mezi těmito oprávněnými dopadne, zůstal proti své vůli po neurčitou dobu nadále dlužníkem a po případě také ještě platil úroky. Za takového stavu věci, nanejvýš pak, když je tu jako v projednávaném případě — několik vymáhajících věřitelů, kteří si činí na zabavený dluh nároky, jsou jistě s dostatek tvrzeny předpoklady § 1425 obč. zák., by dlužník svůj dluh složil pro důležitost, v osobě věřitelově tkvící důvody na soudě. Může ji tudíž, pokud pohledávka není vymáhajícímu věřiteli přikázána, složit na soudě, a to na soudě podle své volby (čl. XVIII. j. n.). Teprve když pohledávka byla přikázána, stává se pro složení dluhu a jeho převzetí příslušným soud exekuční. (§ 307 ex. ř.). O ten případ však, jak již úvodem doličeno, tu nejde.

### Čís. 6180.

**Nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. předpokládá, že peněžitý závazek vznikl (před 26. únorem 1919) ve starých rakousko-uherských korunách, a nevztahuje se na pohledávku ve stříbrné měně, požadovanou ve skutečném stříbrě podle určité relace.**

(Rozh. ze dne 14. července 1926, R I 614/26.)

Řízení o žalobě o zaplacení 8.000 fl. ve stříbrě nebo 74.539 Kč 36 h soud první stolice k návrhu žalovaného přerušil podle §u 3 vládního nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. Rekursní soud zamítl návrh žalovaného, by bylo řízení přerušeno. Důvody: Soud první stolice dovolává se na ustanovení § 1 vl. nař. ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n., vyhověl návrhu žalovaného na přerušování sporu. Dle tohoto ustanovení nemohou peněžní závazky v ra-

kousko-uherských korunách mezi fysickými osobami, z nichž jedna měla dne 26. února 1919 řádné bydliště na území jednoho a druhá řádné bydliště na území státu druhého, býti po dobu účinnosti tohoto vládního nařízení soudně vymáhány, pokud závazky tyto vznikly před 26. únorem 1919, anebo plynou ze smluv nebo jiných právních jednání z doby před 26. únorem 1919 a pokud jest spornou měna, ve které je tyto závazky plniti. Těchto podmínek zde není. Zažalovaná pohledávka byla poskytnuta v roce 1834 ve stříbrných mincích a bylo tehdy ujednáno, že je splatnou v těchže mincích nebo v mincích stejné vnitřní hodnoty, totiž v efektivním stříbře. Z toho plyne, že tu nejde o rakousko-uherské koruny, jak předpokládá shora citované ustanovení. Ale není tu také sporu o tom, v jaké měně má býti plněno, když strana žalovaná nabídla žalobkyni zaplacení částky v korunách československých a částku 16.800 Kč také složila u zemské banky a žalobkyně žádá zaplacení pohledávky 8 000 fl. konv. měny, která po přepočítání činí 74.539 Kč 30 h. Jedná se proto jen o to, zda žalobkyně je ve smyslu doložky o splacení dluhu oprávněna žádati zaplacení ve skutečném stříbře, které žalovaný neuznává, a následkem toho po přepočítání zapůjčené pohledávky 8.000 fl. konv. měny na československé koruny požadovati zažalovaných 74.539 Kč 30 h. Nebylo proto třeba spor přerušovati, nýbrž dlužno tuto otázku řešiti a dle toho pak rozhodnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Rekursní soud dovodil správně po právní stránce, že nejde v tomto sporu o peněžní závazek vzniklý ve starých rakousko-uherských korunách, ač vznikl před 26. únorem 1919. Vládní nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. mělo na mysli jen uvedené peněžní závazky, jak jest nyní patrné z úmluvy mezi Čsl. republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách (sr. čl. 1 mluvicí výslovně o peněžních závazcích, jež vznikly ve starých rakousko-uherských korunách). V tomto sporu jest zažalována pohledávka, jež vznikla a byla poskytnuta v jiné měně, a jest požadována v konvenční měně a to ve skutečném stříbře podle určité relace, byvši přepočítána na Kč podle skutečné ceny stříbra. Stěžovatel dospívá k odchýlnému právnímu náhledu jen tím, že pohledávku znějící na konvenční měnu přepočítává postupně podle zákonných předpisů na staré koruny rakousko-uherské, z nichž však pohledávka nevznikla.

#### Čís. 6181.

**Mandl s elektrickým pohonem jest vyloučen z exekuce proti majitelce maloživnosti mandlování (§ 251 čís. 6 ex. ř.).**

(Rozh. ze dne 15. července 1926, R I 638/26.)

Návrh dlužníků, by byl z exekuce vyloučen elektrický mandl, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d